

Naši křesťanští bratři (KKC 817 – 822)

Úvod

18. ledna je svátek Panny Marie, Matky jednoty všech křesťanů.

Od tohoto dne až do 25. ledna, kdy je svátek Obrácení svatého Pavla, probíhá týden modliteb za jednotu křesťanů.

Na cestě k jednotě

Proč je tolik křesťanských církví?

Pro hřích a slabost lidí.

Kdyby byli všichni křesťané věrní Bohu a žili podle svého svědomí, vládla by mezi námi jednota.

A proč jsou křesťané hříšní?

Protože jsme teprve na cestě k dokonalosti.

Každý člověk se narodí jako nedokonalý a svatosti se učí celý svůj život.

Snažíme se o dobro, ale ne vždy se nám daří.

A než se naučíme žít ctnostným životem, mnoho toho pokazíme a naše chyby zanechávají ve světě své stopy.

Z těch pak vzniká rozdělení mezi lidmi, rodinami, farnostmi či církvemi.

Hřích rozděluje, svatost sjednocuje.

To je jednoduchá zásada, která vystihuje podstatu problému i ukazuje cestu k jeho řešení – cestu k jednotě.

O co je třeba usilovat na cestě k jednotě

Katechismus nám odpovídá: všichni se musí vracet ke společnému kořeni – Ježíši Kristu.

Poznat ho a žít co nejvěrněji podle jeho příkladu. To nám pomáhá na cestě sblížení.

Nedávno jsem mluvil s jedním manželským párem.

Muž se zlobil a říkal: „Přece nejsem otrok, abych plnil manželce všechny její rozmary!“ Ona mluvila podobně: „Přece nejsem jeho služka, abych se o něho pořád jenom starala!“

„Že mám pravdu!“ řekli on i ona.

Chvíli jsem je poslouchal a pak jsem se jich zeptal: „A co říká Ježíš ve večeradle, když umývá učedníkům nohy?“

Chvíli bylo ticho a pak šli oba ke zpovědi. Po ní na nějakou dobu zmizeli a když se vrátili, usmívali se.

Ptám se: „Kde jste byli?“ „Smiřovali jsme se.“

Podívat se na Ježíše a všichni si z něho vzít příklad. Pokorně očistit svoje srdce od hněvu a zloby. Udělat si na sebe čas.

To je jediná možná cesta ke smíření a sblížení.

Mezi lidmi, rodinami i církvemi.

Starost o obnovení jednoty

V náboženství jsem se bavil s dětmi o přikázání nezabiješ:

„Už jste ho někdy porušily?“

„Ne, my jsem nikdy nikoho nezabily.“

„A to jste se nikdy na nikoho nezlobily, nekřičely, nenadávaly?“

„To jo. A to je taky hřích?“

Některé hříchy nejsou tak zjevné a jejich dopad a závažnost pochopíme, až když se nad nimi zamyslíme.

Někdo si říká: „Co je komu do toho jak věřím. Já si to před Bohem všechno obhájím. To že občas lžu, abych si ušetřil vysvětlování, že kradu, abych pomohl rodině, že se občas opiju, abych neztratil kamarády, to všechno jistě Bůh pochopí a odpustí.“

Jenomže když se tak chová katolík, může se objevit jiný křesťan a říct: „Podívejte na ty katolíky, vždyť to je hrůza. Lžou, kradou a vedou nezřízený život! Musíme založit novou církev, která bude mít lepší věřící, jež budou žít podle Desatera a budou skutečně připomínat Pána Ježíše.“

Tak často vznikají nové církve.

Máme-li budovat jednotu, je potřeba nepodceňovat své hříchy a jejich důsledky.

Kdykoli se v církvi začal tolerovat hřích a opomíjet pokání, přišlo i rozdělení.

Na to, jak bude církev jednotná má vliv náš každodenní život. Naše výchova, příklad, který dáváme dětem, lidem.

Náš život má vliv na celý svět a jednou si to před Bohem uvědomíme.

Kéž se nám daří naším každodenním životem přispívat ke sjednocování Kristova tajemného těla – církve. A kéž za to také jednou v nebi získáme odměnu. Amen.